

Летті Гвінгілл. Колиска друїдів

Про книгу

Якщо вірити пані Марії, солоне повітря Уельсу просотане магією фейрі та друїдів і на кожному кроці можна наткнутися на щось потойбічне. Так одного дня у хащах білої ліщини жінка знаходить... маля. Пані Марія любить і виховує дитину як рідну доньку. От тільки жінку не полишає відчуття, що дівчинка – чужинка в цьому світі. Те саме впродовж п'ятнадцяти років відчуває й сама вихованиця. Але Доля – вправний гравець і ніколи не розкриває карти завчасно. Тож лише зараз настає час дізнатися: ХТО ТАКА НАСПРАВДІ ЛЕТТІ ҐВІНГІЛЛ?

Ева
Сурьська

Немми
Гітти

Корочка
Друґиб

Летті Гвінті

© Єва Сольська, текст, 2021

© Хельга Ясеновська, обкл., 2021

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2021

ISBN 978-617-09-7657-4 (epub)

Усі права збережено.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу власників авторських прав.

Серія «Летті Гвінгілл»

Усі права застережено.

Сольська Єва

С60 Летті Гвінгілл / Єва Сольська. — Харків : Вид-во «Ранок», 2021. — 256 с. — (Серія «Летті Гвінгілл»).

ISBN 978-617-09-6411-3

Роман української письменниці Єви Сольської постійно тримає читача на межі реальності та вигадки. Ретельно описані місця Уельсу, які можна буквально «відвідати» на гугл-мапах; історичне підґрунтя вставок про друїдів та їхню війну з римлянами; покликання на музичні і художні твори, валлійська мова... Усе це розчиняється в майстерно відтвореному авторкою фентезійному світі, де існують Чарівний ліс і магія чотирьох стихій, де дерева вміють говорити, а хлопець, у якого ти закохана, виявляється не зовсім людиною.

Рекомендовано всім шанувальникам якісного фентезі створеного на ґрунті давніх міфів і легенд.

УДК 82-93

Ева
Сорьська

Аемми
Гитти

Кочка
Другів

ПРОЛОГ

Світив місяць уповні. У його тьмяному сьйві старий ліс здавався похмурим і таємничим. З трави повільно здіймався густий туман. Голі, просякні вологою гілки ледь помітно мерехтіли місячними відблисками, створюючи химерні обриси, здатні вселити в душу загубленого в ночі бідолахи водночас і жах, і захват. Та жодного блукальця поблизу не було. Шляхетні розбійники, які шанували лісові хащі, наче батьківську домівку, у цих краях віддавна звелися. Мешканці навколишніх сіл обминали чорний ліс десятою дорогою. І навіть звірі, підкорюючись давньому як світ інстинкту, воліли триматися звідси якнайдалі.

Безгомінь, що панувала довкола, лиш зрідка розривав тягучий совиний плач, який луною ширився по різних куточках лісу. Потім усе знову вщухало. Тиша оживала, ущільнювалася й ставала майже відчутною на дотик, наче болотяна трясовина, що поволі засмоктує свою жертву. Усе це тривало доти, доки якоїсь миті, зненацька, мовчанку не порушив ледь уловимий сторонній звук, радше, навіть натяк на звук, що враз потонув у глевкому нічному повітрі. Так міг скрадатися самотній хижак, що нечутно ступає вологим килимом із пожухлої трави й торішнього листа.

Незабаром на невеличку галявину, оточену столітніми дубами, вислизнула тінь, у якій навіть найуважніший спостерігач заледве розрізнув би людський силует. Незнайомець рухався майже безшумно. Довгий темно-зелений плащ зливався з навколишнім мороком і давав змогу залишатися невидимим навіть у світлі місяця вповні. Широкий каптур приховував обличчя, уподібнюючи незнайомця до привида. Поли плаща утопали в тумані, що стелився травною, тож здавалося, ніби мара плавно лине, не торкаючись землі. Вона перетнула галявину й застигла під величезним дубом, крадькома озираючись навсібіч.

— Ти спізнився, Алане! — владний голос, що пролунав зовсім поруч, змусив незнайомця здригнутися.

Тієї ж миті над ним навис другий привид. В ебенового кольору плащі зі срібною облямівкою він скидався на тінь, що ніби поглинула незнайомця.

— Вибачте мені, повелителю, — пробелькотів Алан, схиляючись у глибокому поклоні. — Габріел увесь вечір не зводив з мене очей. Гадаю, він про щось здогадується.

— Вони знайшли його?

— Схоже на те... Але точно стверджувати не беруся. Усе тримають у найсуворішій таємниці, тож...

— Мені потрібен сувій! — перебив привид у чорному. — Їм удалося розшифрувати пророцтво?

— Ні. Здається, ні. Принаймні поки... Ґерайнт уже тиждень не залишає своїх покоїв. Рейналт навідується до нього двічі на день, а біля дверей виставлено охорону.

— Мені здається, ти нехтуєш своїми обов'язками. Або... — той, хто говорив, зробив багатозначну павзу. — Ти знаєш, як я чиню зі зрадниками?

— Що ви, повелителю! — насилу вимовив Алан. Кожне слово боляче дряпало стінки його враз пересохлого горла. — Я цілком вам-відданий...

— Годі! Дістань мені пророцтво!

— Так, повелителю. Але ж я... Покої Ґерайнта охороняють, і...

Остання фраза повисла в порожнечі. Другий привид зник так само раптово, як і з'явився.

місця знахідки, здійснений місцевим констеблем годинаю пізніше. Поступившись невластивій для Марії рішучості, дитину залишили їй. Спочатку до з'ясування обставин, а згодом, коли пошуки батьків не дали жодних результатів, і назавжди.

Кілька місяців по тому дівчинку хрестили в тій самій церкві, де її, згідно з бажанням пані Едвардс, нарекли Марією Летицією Гвінгілл. Ім'я Марія було подякою святій покровительці містечка, Летиція, за задумом удови, мало забезпечити дитині щасливе й радісне життя**, а прізвище Гвінгілл вказувало на місце, де її знайшли***.

Відтоді вони так і мешкали вдвох у невеличкому будинку з вибіленими крейдою стінами й коричневим черепичним дахом на краю вулиці Тін Рос****. Летті росла тямущою і слухняною. Вона дуже прихилилася до «тітоньки», а та й собі душі не чула за дівчинкою. Єдине, що турбувало пані Едвардс, — замкненість Летті. Дівчинка цуралася однолітків й уникала гучних ватаг дітлахів, які цілими днями гасали вулицями містечка. Замість того вона читала книжки й часто гуляла в саду на самоті. Здавалося, дерева цікавили її значно більше, ніж люди.

Однієї весни, коли Марія Едвардс збиралася, як зазвичай, підрізати у своєму садку гілки кількох дерев, Летті зненацька розплакалася й попросила жінку не завдавати рослинам болю. Відтоді сад удови Едвардс дедалі більше дичавів, тішачи господинь рясним листям і пишним цвітом.

Щоранку, прокидаючись зі сходом сонця, Летті бігла на подвір'я. Вона неквапливо походжала доріжками, викладеними теракотовими плитками, і стиха нашіптувала щось кожному дереву. І садок, здавалося, відповідав їй. Дереву привітно шуміли, їхнє гілля, немов підкоряючись невидимому пориву вітру, хилилося до неї. Летті торкалася його кінчиками пальців, і її злегка розкосі очі спалахували яскравими зеленкуватими вогниками. У такі хвилини дівчинка нагадувала тітоньці фейрі***** з місцевих казок. І хоча пані Едвардс дотримувала цілком сучасних поглядів, життя, проведене в місцях, солоне повітря яких наскрізь просякло стародавньою магією, не дозволяло їй вважати такі речі звичайними забобонами.

їй заводій місцевих хлопців Ділан Фланаган. Та Летті, здавалося, усе це мало обходило. У відповідь на розпитування тітоньки, вона лише непевно всміхалася і давала зрозуміти, що все гаразд.

* * *

Якось у середині березня Летті з удовою звично коротали вечір біля каміна.

За вікном вирувала негода. Шибки приглушено дзвеніли в такт ударам крижаного дощу, а в димарі завивав вітер. Але що дужче лютувала буря, то палкіше розгорявся вогонь, то затишніше потріскували дрова й то гострішим видавався запах м'яти й меліси, який здіймався із задимлених глиняних горнят. Летті загорнулася у старий картатий плед.

— Знаєш, тітонько, — почала вона, вдивляючись у язички полум'я, що витанцьовували на полінцях. — Іноді мені здається, ніби все, що відбувається зі мною, — не насправді. Ніби я сплю і от-от маю прокинутися.

Марія слухала мовчки.

— Мені часто ввижається один і той самий сон. Ніби я живу на величезному дереві. Це дерево — не просто мій дім, воно немов частина мене, а я частина його. Довкола, скільки сягає око, розкинувся ліс, у якому мешкають чарівні істоти. Вони мають золотаву шкіру і вбрані в легкі зелені шати з весняного листя. Це лісовий народець. Вечорами у призахідному сонці ліс спалахує тисячами різнокольорових вогнів, крізь шелест листя проступає тиха музика, і фейрі ковзають по тонких срібних струнах від дерева до дерева... — дівчинка зітхнула. — Там я завжди почуваюся такою щасливою! Але згодом... я прокидаюся, і мені здається, що не той, а цей світ несправжній. З тобою таке бувало?

Вона вичікувально глянула на Марію. Жінка відповіла не відразу:

— І так, і ні, Летті. І так, і ні... — мовила вона нарешті.

— Що ти маєш на увазі, тьотю?

— Мені ніколи не здавалося, що я — то хтось інший. Чи що я живу чужим життям... Проте коли помер мій чоловік...

Марія на хвильку змовкла.

— Відколи я втратила Патріка, — продовжила вона трохи згодом глухим надтріснутим голосом, — мене рятувало лише це відчуття. Що все нереально. Не по-справжньому. А потім... Потім я знайшла тебе. Коли я вперше взяла тебе на руки, — сказала Марія, всміхаючись куточками тонких обвітрених губ, — то відразу зрозуміла, що більше не зможу розлучитися. Ніби ти раптом стала частиною мене. Це любов, Летті... Усі, кого ми любимо, пускають у нас коріння.

— Гадаєш?

— Ти дорослішаєш, доню. Часом тебе непокоять дивні думки, що цілком нормально. Це мине. От побачиш.

Упевненість, з якою говорила Марія, здавалося, передалася й Летті. Вона вмостилася на колінах удови, поклавши голову на маленьку подушку, що пахла фіалками, і знову зачала дивитися на вогонь. Пані Едвардс гладила розсипане на подушці волосся Летті, а її рука ледь помітно тремтіла.

«Величезне дерево... Лісовий народ... Магія... Дивні сни бачить моя дівчинка», — думала вона.

* У перекладі з валлійської — «церква Святої Марії в улоговині, порослій білою ліщиною, біля швидкого струмка, неподалік від церкви Святого Тісіліо й червоної печери».

** Ім'я Летиція походить від лат. *Laetitia* — «радість, щастя, врода».

*** *Gwynyll* з валлійської — біла ліщина.

**** *Ty'n Rhos* з валлійської — «дім вересу».

***** Фейрі — у фольклорі германських і кельтських народів загальне найменування надприродних істот: фей, ельфів, брауні тощо. Тут ідеться про фей, з якими найчастіше й асоціюються фейрі.

РОЗДІЛ 2

Улоговина білої ліщини

Летті прокинулася від раптового внутрішнього поштовху, що змусив її зіскочити з ліжка. Вона розсунула завіси й поглянула у вікно. Займався квітневий ранок. Розсіяні промені блілого сонця скупко висвічували верхівки голих дерев. Дівчина солодко потягнулася і, швиденько застеливши ліжку, помчала вниз, шльопаючи босоніж по стертих від часу дерев'яних східцях.

У будинку пахтіло свіжоспеченими булочками з корицею й кавою. Щонеділі вдова Едвардс ішла до церкви, тож Летті весь ранок проводила на самоті. Вона вмилася холодною водою, змиваючи із себе залишки сну, і похапцем вислизнула до саду. Там вона трохи поблукала доріжками, вбираючи в себе пряний, злегка прогіркий аромат торішнього листя, крізь безрадісну сірість якого де-не-де проглядали острівці свіжої яскраво-зеленої трави. Волога земля парувала. На гілках дерев набрякали перші бруньки. Природа повільно пробуджувалася від довгого зимового сну.

Летті пригорнулася до старої липи й усім тілом відчула життя, що пульсувало під корою. Дерево сповнювалося весняними соками, які неквапливо розливалися стовбуром і гіллям. Вслухаючись у цю симфонію відродження, дівчина поволі розчинялася в тиші, зливалася з деревами, першоцвітами й травою, що боязко пробивалася з-під землі. У якийсь момент Летті припинила існувати в конкретному часі та просторі, опинившись ніде і водночас перебуваючи всюди. Як довго тривав той просвіток, вона не знала. Та навіть коли дівчина отямилася, єдність зі світом, яка так несподівано відкрилася того ранку, не полишила її, подарувавши натомість незнану досі радість.

Летті не могла більше лишатися на місці. Її враз охопило бажання бігти, деінде, піддавшись владі попутного вітру. Вона відчинила хвіртку й помчала вздовж вулиці, не розбираючи дороги, як була — боса та в нічній сорочці.

На щастя, недільного ранку вулиці містечка виявилися порожніми. Хоча Летті навряд чи помітила це, як, власне, і те, що якоїсь миті назустріч їй із-за рогу вийшли троє підлітків. Теревенячи між собою, вони теж не відразу звернули увагу на дівчину. Тому Летті вдалося прослизнути, перш ніж хтось зрозумів, що відбувається. Але, вочевидь, бігла вона недостатньо швидко, бо вже наступної секунди просто в неї за спиною пролунав збуджений окрик:

— Агов, Гвінгілл, куди преш, наче навіжена?

Летті залякла від несподіванки: «Ні! Тільки не Фланаган! Тільки не сьогодні!» Хлопці наближались.

— Тебе хіба не вчили вітатися? — запитав високий хлопчина спортивної статури, ковзнувши по ній чіпким поглядом. Засукані рукави його картатої фланелевої сорочки відкривали татуювання *Carpe Diem*^{*****}, нанесене на внутрішній частині правого передпліччя.

— Глянь, Ділане, вона боса! — зареготав один із його приятелів. — І в нічній сорочці! Прителепкувата!

Вибух сміху змусив Летті оговтатися. «Бігти!» — вона зірвалася з місця й чкурнула вперед.

— За нею! Хутко! — скомандував Фланаган, відкидаючи пасмо пшенично-русявого волосся, що впало йому на лоба. — Зараз розважимося!

Летті розуміла, що не має жодного шансу відірватися. Фланагана вважали одним із найкращих спортсменів школи. Але віддаватися йому на поталу вона не бажала. Незабаром дівчина почала дихати часто й надривно. Прохолодне повітря опікало легені. Давався ознаки звичний біль у правому підребер'ї, який з'являвся щоразу під час бігу. Хлопці ж, розтягуючи задоволення, не надто квапилися. Вони переслідували її з реготом і улюлюканням, немов заганняючи дикого звіра. Коли здавалося, що їй от-от забракне сил, Летті зненацька

оповив дивний спокій. Вона ніби побачила себе збоку й занурилася у знайоме відчуття нереальності.

«Я — вітер, — чомусь подумалося їй. — Свіжий бриз. Прудкий і легкокрилий. Я розганяю хмари й надимаю вітрила кораблів. Лечу, куди заманеться, й нікому не до снаги наздогнати мене!»

Тілом розлилася незвична легкість, дихання уповільнилося, рухи набули впевненості та стрімкості. І Летті понеслася вперед. Її охопила нестримна радість. Як же чудово — бігати! Чому вона не знала про це раніше? Залишивши далеко позаду розлючених і спантеличених хлопців, Летті щасливо розсміялася.

— Якого дідька? — прохрипів, задихаючись, товстун Рурк Блекстоун.

— Ніде не подінеться, — кинув у відповідь розпашілий, але досі повний сил Фланаган. — Зуб даю, Гвінгілл знову подалася до заростей ліщини біля церкви. Вона постійно там отирається. Розділімося. Я за нею. Ти, Рурку, обходь ліворуч, а ти, Майку, — праворуч. Гайда!

Відірвавшись від погоні, Летті, як і передбачав Фланаган, попрямувала в улоговину. Зненацька почалася злива. Одягнена в саму лише сорочку, дівчина відразу змокла, як хлющ. Але це, як не дивно, лише посилювало її піднесення. Розкинувши руки, Летті закружляла на місці, жадібно хапаючи ротом прохолодні дощові краплі.

Невдовзі неподалік показався Фланаган. Він важко сунув, грузнучи в розмоклій від частих дощів землі. Його світлі кросівки вкрилися товстим шаром бурої багнюки. Мокра чуприна прилипла до чола й наповзала на очі. Найлютіший ворог Летті наразі мав такий кумедний вигляд, що дівчина не стрималася й пирснула.

— Ти схожий на мокру курку, Фланагане! — гукнула вона до нього.

— Я приб'ю тебе, Гвінгілл! — просичав той у відповідь.

— Маю сумніви!

Летті вже збиралася накивати п'ятами, коли побачила друзяк Ділана. Шлях до відступу виявився відрізаним! У пошуках укриття дівчина метнулася до гайку, але й тут порятунку не було — чагарник ріс надто густо, тому забратися глибоко в зарості видавалося неможливим.

Не зводячи очей з хлопців, Летті позадкувала і, непомітно для себе, опинилася в самій гущавині ліщини.

«Дивна річ, — подумала вона. — Я навіть не подряпала рук!»

— Куди поділося це стерво? — скаженів тим часом Фланаган.

— Звідки мені знати? — бубонів Рурк Блекстоун. — Щойно була тут, а потім як крізь землю пішла!

— Може, в кущі заповзла, гадюка? — Майк Міллер спробував розсунути гілки ліщини, але одразу ж відсмикнув руку. — Колеться, чорт забирай...

— Годі скиглити! — розлютився Фланаган. — Гвінгілл! Я знаю, що ти тут! Краще виходь сама! Бо, присягаюся, ти дуже пошкодуєш!

Спиною Летті побігли мурашки. Відбувалося щось дивне. Вкриті лише першими бруньками кущі ліщини не могли сховати її настільки добре. Проте хлопці, вочевидь, її не бачили. Хоча, звісно, це могла бути чергова хитрість, розрахована на те, щоб виманити її з укриття. Ова! Вона не така дурна, щоб піддатися на такі примітивні штуки. І Летті, затамувавши подих, чекала, що буде далі.

Минуло ще трохи часу, перш ніж компанія Фланагана втратила рештки бойового духу й подалася деінде, добірно лаючись на всю околицю. Летті полегшено зітхнула. На сьогодні небезпека минула, але вона розуміла, що Фланаган уже не заспокоїться, доки не помститься.

— Дякую, — вона погладила гілки ліщини, яка щільно обступила її зусібіч. — Ви врятували мені життя!

Дівчина вже хотіла була вибиратися назовні, коли крізь шум дощу до неї долинули слова:

*Віками ми зростали тут,
Нас виплекав чарівний люд.
Природи Донька повсякчас
Знайде рятунок поміж нас.
Ми твої друзі просто неба
Й завжди чекаємо на тебе...*

Летті завмерла.

— Господи, мені вчуваються голоси, — зітхнула вона. — Невже це перші симптоми застуди?

Таке пояснення здавалося малоймовірним, але Летті, скільки себе пам'ятала, жодного разу не хворіла. А втім дивна пісня не вщухала. Летті обережно роззирнулася, намагаючись викрити жартівника, який мав засісти десь поруч, проте так нікого й не побачила. Тоді вона стулила повіки й прислухалася уважніше. Поволі дівчина розрізнила не один, а цілий хор тихих голосів, що лунали зусібіч. Вона продовжувала вслухатися, коли раптовий здогад просто прибив її до місця. То співала ліщина!

Летті розплющила очі й потерла скроні.

— Це дійсно ви? Чи то я божеволію? — запитала вона у гілок, що горнулися до неї.

І ліщина одразу ж загомонила у відповідь:

*Ти, сестро, завжди нас любила,
Втішала, радо говорила,
Щасливі ми, що дар нас чути
Ти спромоглася повернути.*

— Повернути? — здивувалася Летті, у якої наразі зникли останні сумніви. — Хіба я колись це вміла?

*Ти зрозумієш, прийде час,
Дізнаєшся, та не від нас.
Народець лісовий тебе
Колись додому приведе... —*

продовжила свій спів ліщина.

Ураз перед очима Летті постало дерево з її снів, замиготіли тіні чарівних істот у напівпрозорих зелених шатах і зграйки крихітних різнокольорових фейрі.

— Отже, мій дім не тут? — запитала вона.

Але ліщина лише повторила:

*Ти зрозумієш, прийде час.
Дізнаєшся, та не від нас,
Та не від нас... Та не від нас...
І не раніш, ніж прийде час...*

Холод зненацька пройняв Летті до самих кісток. Нарешті вона відчула, як липне до тіла мокра нічна сорочка, й затремтіла. Треба повертатися додому! Додому? Це звичайне слово боляче відбилося десь в області серця. Летті зрозуміла, що насправді завжди знала те, про

що наспівала їй біла ліщина. Вона чужа в цьому світі, і колись їй доведеться повернутися туди, звідки вона прийшла.

***** *Care diem* (від лат. «лови день») — крилатий вислів латиною, що означає «використовуй мить, що маєш зараз».

РОЗДІЛ 3

Давні друзі

Летті заледве вдалося непомітно дістатися додому. На щастя, вона встигла повернутися ще до приходу Марії. Події сьогоднішнього ранку не полишали її думок. Усе здавалося таким дивним, що невдовзі дівчина почала сумніватися, а чи відбувалося це насправді. Та ба, брудна нічна сорочка, яку Летті довелося похапцем прати потайки від тітоньки, німопрмовисто свідчила про реальність того, що сталося.

Пообідавши разом із Марією, дівчина піднялася до себе, щоб трохи почитати. Тітонька не заперечувала. Згідно з традицією, що склалася в їхньому домі, неділя була вільною від хатніх справ, а дощова погода не заохочувала до прогулянок.

Летті переодягнулася у свою улюблену фланелеву піжаму, сіру в рожевий горох, і влаштувалася на широкому підвіконні, прихопивши із собою книжку й велике горнятко какао. Проте їй ніяк не вдавалося зосередитися на читанні. Летті відклала книгу, обхопила коліна й задивилася у вікно. Крізь сірий серпанок дощу проступали контури охайних білих будиночків, оточених живоплотами; мокрі коричневі тротуари; машини, що тулились на під'їзних доріжках поруч із маленькими квадратними галявинами. Знайомий з дитинства світ, звичний та безпечний, де нічого не змінювалося й усе точилося за встановленим раз і назавжди ладом. Її світ. Та чи справді її? «Народець лісовий тебе колись додому приведе...» — так, здається, сказала ліщина?

Летті потяглася за горнятком, зробила ковток, смакуючи солодкий, ледь пряний напій. Це завжди допомагало їй заспокоїтися, коли щось ішло не так. Але сьогодні какао не зарадило. Дівчині враз здалося,

що варто поворухнутися, і картинка за вікном зникне, розпадеться на порошок, наче малюнок із кольорового піску.

Надвечір дощ ущух. Мляве призахідне сонце проглянуло з-поза хмар, тож Летті поквапилася надвір. Їй кортіло перевірити свій дар на деревах, що росли в їхньому садку.

*Квіточко моя кохана,
Гостя ти моя жадана... —*

проспівала їй назустріч липа.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ